

Затінений трон. Книга 3. The shadowed throne. Book 3

КУПИТИ

Про книгу

Ярон знав, що на Картію чекає війна. Та він і припустити не міг, що проти нього піде не лише Авенія, а й сусідні Ґелін та Менденваль. Однак там, де погано, завжди може стати гірше: звістка про те, що король Варґан викрав Імоджен, змушує хлопця залишити власне королівство й податися в саме пекло, аби врятувати подругу

ЗАТІНЕНИЙ ТРОН

Боротися за майбутнє... чи померти за корону?

goodreads
CHOICE
AWARD

БЕСТСЕЛЕР NEW YORK TIMES

ДЖЕННІФЕР Е. НІЛЬСЕН

Дженніфер Е. Нільсен

ЗАТІНЕНИЙ ТРОН. Книга 3

Серія «Сходження на трон»

Оригінальна назва: The Shadow Throne.

Опубліковано за домовленістю зі Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Усі права застережено.

Переклад з англійської Юлі Садохи

Ярон знав, що на Картію чекає війна. Та він і припустити не міг, що проти нього піде не лише Авенія, а й сусідні Гелін та Менденваль. Однак там, де погано, завжди може стати гірше: звістка про те, що король Варґан викрав Імоджен, змушує хлопця залишити власне королівство й податися в саме пекло, аби врятувати подругу.

Коли ж план не спрацьовує, Ярон потрапляє в лещата ворога, а на кону опиняються життя його друзів. Перед ним постає вибір: здатися Авенії, врятувавши тих, кого можливо... або ж битися до останньої краплі крові, зберігши за собою титул Ярона Висхідного, короля-відчайдуха, що радше помре, аніж буде скорений.

Copyright © 2014 by Jennifer A. Nielsen.

Map by Kayley LeFaiver

© Юля Садохи, переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

• ПРОЛОГ •

За три тижні до війни

За своє життя я немало бився — часом навкулачки, деколи на ножах і вряди-годи на мечях. Я стикався із суперниками вдвічі кремезнішими, удвічі злішими та зазвичай потворнішими, ніж я міг собі уявити. Та жоден не здатен був перевершити ту запеклу суперечку, яка зараз точилася у самому серці моєї великої зали.

— Привезти тебе у замок було моєю найбільшою помилкою! — кричав я. Долоні мої так сильно стискалися в кулаки, аж нігті, здавалося, от-от проштрикнуть шкіру. — І я б просто зараз наказав стратити тебе, але твоя шия не варта і шматка мотузки!

Мої погрози, ясна річ, летіли у бік Родена. За кілька коротких місяців нашого знайомства ми з ним багато чого пройшли разом. Він намагався вбити мене двічі — або тричі, якщо зважати на зламану ногу, — а я ризикував власним життям, щоби переконати його повернутися до Картії й очолити мою гвардію. Звісно, у нас часто виникали суперечки. Та жодна не могла зрівнятися із розмахом цієї сварки.

— А я б радо вмер, — гаркнув у відповідь Роден, — якби наказ віддавав не такий дурний король!

Ця зневага збурила хвилю зойків у великій залі. Такі слова легко виправдали б мій наказ про арешт Родена, та я стримався. Крім того, я ще не закінчив говорити, чи ба кричати на нього.

— Вважаєш, що як капітан гвардії ти тепер мені рівня? — запитав я. — Може, ти й керуєш нашими військами, та я тобі не скоряюся! І я поведу військо по-своєму!

Роден показав на мою праву ногу, що була міцно забинтована. За наказом хірурга, такою вона мала залишатися ще декілька тижнів — і це щонайменше.

— Ти не можеш вести військо зі зламанною ногою.

— То не треба було мені її ламати! — відрубав я.

— Краще б я зламав тобі щелепу, — відказав Роден. — Тоді не довелося б слухати твої дурнуваті накази!

Цього разу зойкнули не лише регенти, а й слуги, які проходили повз. Він звернувся до присутніх у залі й провадив далі:

— Наші солдати розкидані всією країною. Якщо Авенія вторгнеться з півдня, то нас розчавлять.

Мій верховний камергер, лорд Кервін, поспішив до нас і стиха сказав:

— Мій королю, чи могли б ми продовжити цю розмову приватно, у тронній залі? Всі ж слухають.

Так, я знав, що слухають. Не лише ті, хто перебував у залі, коли почалася сварка, а й багато інших, хто почув крики й прийшов подивитися, що за метушня тут зчинилася. Кервінові, може, й було ніяково за мене, та я не збирався ховатися.

Я відступив від нього і сказав:

— Нема чого продовжувати, лорде Кервіне. Капітан моєї гвардії вважає, що я не маю права голосу щодо того, як тренуються мої війська.

Кервін глянув на Родена, явно обурений його зневагою, та Роден лиш міцніше стиснув щелепи.

— Ми всі підкоряємося волі короля, капітане. І ви теж повинні, — так різко відрубав Кервін, що Роден аж здригнувся.

Та перш ніж капітан моєї гвардії встиг озватися, я сказав:

— Ні, Кервіне. Я не хочу, щоби він вклонявся мені, а потайки був переконаний, що має рацію. — Тоді я звернувся до Родена: — Якщо ти думаєш, що здатен краще тренувати наше військо, то я кидаю тобі виклик. Бери кого хочеш і тренуй їх так, як вважаєш за потрібне. Тоді ми порівняємо вміння наших двох груп. Ти побачиш, що я маю рацію.

— Не маєш! — скрикнув Роден. — Я негайно починаю тренування у королівському дворі.

— Ні, не в моєму дворі. І навіть не в моєму місті! — заперечив я. — Якщо погоджуєшся на такі умови, то мусиш покинути Дриллід. Залишити місто у компанії своїх пихи й великих сподівань і повернутися, щойно зрозумієш, де твоє місце.

Кервін торкнувся моєї руки:

— Яроне, благаю вас, подумайте про свої слова. Ви двоє повинні помиритися. Ви й досі травмований, і якщо на нас справді насувається війна, то ваш капітан потрібен нам тут.

Та я відкинув його руку. Схилившись до Родена, я прошипів:

— Забирайся.

Роден глипнув на мене таким лютим поглядом, що мені навіть стало тривожно. А тоді заявив, що за годину покине місто, забравши сорок воїнів із тих, якими він командував. Попри все те, що ми сказали один одному, я щиро бажав йому успіхів.

Я дивився Роденові вслід, а тоді звернув погляд на тих, хто зібрався довкола й спостерігав за виставою. То були довірені придворні, слуги й громадяни моєї країни. І, цілком можливо, бодай один із них служив шпигуном у нашого ворога й тепер понесе звістку про розбите й розділене військо Картії.

З того дня, коли я повернувся від піратів, Картія почала військові приготування, яких це покоління ще не бачило. Ми запасалися їжею, кували зброю і зводили захисні споруди. Однак найбільше я потребував того, що було вкрай важко роздобути: часу.

Виявилося, що мали ми його ще менше, ніж я сподівався. Бо лишень через три короткі тижні розпочалася війна...

• ОДИН •

Три тижні по тому

Я отримав новину про напад на Лібет на заході сонця, коли стояв у широкому, порослому травою полі біля мурів замку. Навпроти мене були Кервін, Амаринда і Мотт, але я ніби не бачив їх.

Лібет був мирним містечком, яке давно не зачіпала біда, що спустошувала інші поселення поблизу кордону з Авенією. Його населяли родини фермерів і купців, які, звісно, зовсім не чекали на напад, тож навіть найсильніші не змогли б підготувати гідний захист. Я боявся уявити той жах, який вони пережили вночі, і ту руїну, у якій вони опинилися зараз. Від самої думки про це в легенях забракло повітря.

І це ще не все. Під час нападу Імоджен захопили в полон.

Здавалося, що всі говорять одночасно й ніхто не усвідомлював, що в моїй голові роїлися запитання, на які ніхто з них не міг відповісти. Є звістка про те, чи вона ще жива? Якщо так, то чи скривдили її? Що вони можуть із нею зробити, якщо замислять цим зачепити мене? Адже саме з цієї причини король Варган послав по неї своє військо.

Якщо Імоджен і досі жива, то Авенія вимагатиме повної капітуляції в обмін на її повернення. Та вони знають, що я б нізащо не здався, і розраховують, що я спробую врятувати її. Для них вона лише приманка, а я — справжня здобич.

Окрім того, війна, яку я очікував уже кілька місяців, урешті настала. Та всі мої ретельні планування тепер здавалися недоречними. Лише дрібка цих новин збігалася з тим, що я очікував почути. І Кервін повільно підкидав хмизу у вогнище:

— Також ми щойно отримали звістку, що Гелін та Менденваль наступають із півночі та сходу, — мовив він. — Це спільний напад, і тепер ми в оточенні. Яроне, війна почалася.

Вони знову заговорили всі разом, але я нічого не чув. Не міг розібрати окремих слів. Я ніяк не міг зрозуміти, що вони хочуть від мене.

Амаринда торкнулася моєї руки:

— Яроне, ви зблідли. Скажіть щось.

Я витріщився на неї, але не бачив нічого перед собою, лише позадкував.

— Перепрошую, — пробурмотів я.

Тоді розвернувся і побіг наосліп, за покликом якоїсь внутрішньої сили, яка змусила мене тікати звідти. Мені потрібне було місце, щоби все обміркувати і зрозуміти. Щоби змогти дихати.

Я помчав до замку і тільки краєчком свідомості відчував різкий біль, який і досі спалахував у правій нозі, коли я напружував її. Зламана Роденом кістка ще не до кінця зрослася, та я лише наддавав ходу. Я, навпаки, хотів відчувати біль, щоби дати волю паніці й емоціям.

Я біг, а силуети слуг і солдатів зливалися в розмиті плями на тлі. Я не був певен, куди біжу і що сподіваюся там знайти. У голові заціпеніла лише одна думка: вони забрали Імоджен. І вимагатимуть усе за її повернення.

Згодом я опинився у королівських садах — єдиному місці, де міг побути наодинці. Я хотів заховатися на виступі стіни, тож спробував видертися вгору по виноградних лозах. Там я зміг би подумати. А якщо буде достатньо часу, то навіть скласти ці жахливі новини до купи, щоби мій світ знову став зрозумілим. Та я не здолав навіть половину нижчої стіни, коли м'язи зламаної ноги підвели мене. Я впав на землю, перекотився і сперся спиною на стіну, уже не намагаючись видертися.

Може, дарма я сюди прийшов. Ані тут, ані деінде я не знайду відповідей. Я роззирався довкола, а стіни немов нависали наді мною. Голова йшла обертом, і я не міг зібрати думки до купи. Хвилювання, плани й рішення клубочилися в голові, мов дим, і змушували задихатися.

— Ваша величносте, пробачте, що втручаюся у ваш особистий простір.

Я підвівся, побачивши, що прийшов Гарлоу. Він вклонився і підійшов ближче.

— Я думав, що нападе лише Авенія, — сказав я. — Може, ще Гелін, але ж не Менденваль. І не в такий спосіб.

— Ніхто з нас не передбачив цього.

— У Варгана не було жодних причин нападати на Лібет. Він нічого не отримав, зруйнувавши це місто, — я знову уявив собі ті жахіття, які їм довелося пережити вночі. — Нічого, окрім Імоджен.

— Я знаю, — Гарлоу обливав пересохлі губи й додав: — Ми чекаємо ваших наказів, королю.

— Яких наказів?! — скрикнув я. Сердитися було нерозсудливо, особливо на нього, та я не міг стриматися. — Я не можу битися у цій війні! Я не маю плану для чогось настільки масштабного. Я навіть не зміг захистити її. Вона мала б бути в безпеці якнайдалі від мене. — Я широко розплющив очі й ковтнув повітря. У горлі зібрався клубок. — Я не... Я не...

Гарлоу поклав руку мені на плече і пригорнув до себе. Він уже раз обіймав мене так, відчувши мій переляк того вечора, коли я вирушав до піратів. Так батько обіймає свою дитину, і я зараз потребував цієї розради.

Попри все моє планування, сама думка про неминучу війну вселяла в мене жах. Перш ніж зійти на трон, мій батько брав участь у кількох битвах ще в юності. Я потроху починав розуміти, чому він так боявся конфліктів. Може, він уникав суперечок із нашими ворогами не через слабкість, як я завжди вважав. Може, річ була в тому, що він уже заплатив ціну війни.

І цього разу Картія теж заплатить, якщо дасть відсіч. Війна завжди має ціну. І я добре знав, що саме можу втратити, але інших варіантів у нас не було. Допоки в мене є сили тримати меч, я не дозволю Картії здатися.

Гарлоу обіймав мене, поки я сам не відступив. Думки стали яснішими. Я вирішив, якщо вже Картію оточили вороги й перемоги нам не бачити, то ми принаймні можемо влаштувати видовищний фінал.

— Гаразд, — сказав я Гарлоу. — Я поділюся своїми планами за годину. Зберіть усіх, хто має їх почути.

• ДВА •

У тронній залі Кервін сів праворуч від мене, Амаринда — ліворуч. Біля них за широким столом вместилися Гарлоу і Мотт, а також Тобаяс, який нібито мав допомагати представляти регентів. Насправді ж він був поруч, відколи я зійшов на престол, і мені хотілося почути його пораду. Окрім них, у залі більше нікого не було. Я не хотів зайвих вух, адже спершу ми повинні були скласти чіткий план дій.

На моє прохання Кервін подався вперед і розпочав:

— Авенія насувається із заходу. Під її командуванням тисячі солдатів. Вони затяті й безжальні вояки й саме тому становлять величезну загрозу для Картії. Також наші джерела повідомляють про наступ солдатів із Геліна. Ми повинні спинити їх, поки вони не захопили північний кордон. Кавалерія Бімару може допомогти нам стримати їх.

— Це якщо допомога з Бімару прибуде, — озвалася Амаринда. — Моя країна відгукнеться, та ми повинні якось сповістити їх про те, що відбувається.

— Також не можна забувати про Менденваль, — мовив Мотт. — Вони ще не напали, проте наші шпигуни повідомляють, що король Гамфрі наказав своєму війську наступати на Картію.

Я не очікував, що Менденваль також нападе. З тих трьох країн, що нас оточують, ця була найбільш цивілізованою, найменш войовничою та славилася найдовшою традицією дипломатичних відносин із Картією. Однак я вже якось зустрічався з королем Гамфрі — багато років тому я викликав його на дуель і поранив у стегно. Та це зaledве гідна причина піти на нас війною. До того ж він це заслужив.

Мабуть, найбільше ця звістка сколихнула Кервіна. Він багато чого пережив разом із Гамфрі за свої роки. Їх навіть можна було б назвати друзями. Ворогувати з Авенією — зовсім кепсько, але Менденваль тривожив мене не менше. Навіть якби на нас нападав лише Менденваль, Картія б не вистояла перед повною силою його війська.

Я стиснув губи й поглянув на Кервіна:

— Чому ж Менденваль напав? Тому що мій батько їм збрехав? Чи тут криється щось більше?

— Я надіслав їм лист із вибаченням та поясненням, — відповів Кервін. — Але його проігнорували.

— Ми не можемо дозволити, щоби вони стали нашим ворогом. Армія Менденвалю втричі перевищує авенійське військо.

— Але з ними можна порозумітися, — озвався Тобаяс. — Вони не такі кровожерливі, як авенійці, і не такі спрагли до наживи, як Гелін.

Воно, може, й так, але щось же затягнуло їх у цю війну, і я не уявляв, що саме. Я повернувся до Кервіна:

— Ви зможете привезти короля Гамфрі сюди?

— Як? Якщо він не відповідає на мої листи...

— Вам доведеться вирушити в Менденваль і нагадати йому про вашу дружбу, — я ненавидів себе за це прохання. Мандрівка була довгою, та й наші країни тепер, здається, стали ворогами. — Але це буде ризиковано.

Чомусь він усміхнувся від цього.

— Якщо я й навчився чогось від вас, королю, то це ризикувати.

— Дякую, Кервіне.

Що ж, це ми залагодили. Тоді я повернувся до Мотта:

— Ми з вами повинні спробувати врятувати Імоджен. Знайдемо табір біля Лібета, де вони тримають її у полоні, а тоді...

— Ні.

Я не повірив своїм вухам:

— Що?

Він навіть не здригнувся:

— Ні, ваша величносте. Я спробую її врятувати. Поїду туди сам або у супроводі цілого полку ваших солдатів, якщо ви цього забажаєте. Але ви навіть близько не підступите до табору авенійців.

— Ще й як підступлю! — мені деколи було цікаво, чи Мотт затявся все життя мені перечити. Якщо так, то він може пишатися своїм успіхом. Підозрюю, що якби я вдягнувся на вечерю у сіру мантию, а не синю, то він би сперечався навіть через це зовсім не важливе рішення.

— Вони чекають, що ви будете її рятувати, — сказав він. — Це пастка.

— І ви вважаєте, що я не подумав про це?

— Я вважаю, що ви тепер думаєте, нібито зможете завжди вискочити на суше, бо вам вдалося це кілька разів. Але зараз усе інакше. Вони вас знають і готові до ваших трюків. Поткнетесь у той табір — і живим звідти не вийдете.

Я підвівся, люто хитаючи головою:

— Якщо вони чекають на мене, то й вам там буде небезпечно.

— Я готовий на цей ризик.

— А я ні! — скрикнув я. — Я не дозволю, щоби ви потрапили в пастку, призначену для мене! Не дозволю загинути за мене!

Я досі не отримав жодної звістки від Родена, відколи вигнав його три тижні тому. Я навіть не знав, чи живий він. А тепер ще й Імоджен. Мене жахала сама лише думка, що з рештою моїх друзів теж щось може статися. Якби Мотт справді це розумів, він би не сперечався й поступився мені.

Попри моє відверте розчарування, незворушність Мотта не похитнулася. Він облизнув губи і сказав:

— Мій головний обов'язок — служити вам, Яроне. І я залюбки поїду туди замість вас. Але ваш головний обов'язок — перед країною. Не перед Імоджен.

Від цього я тільки дужче розлютився:

— Не читайте мені нотації про обов'язки! Я за своє життя тільки те й робив, що виконував обов'язки! Обов'язок змусив мене зникнути, потім змусив повернутися, і я буду боротися у цій війні, бо це теж мій обов'язок. Як би я не хотів утекти, та щоразу, коли переді мною ставав обов'язок, я виконував його. Однак не цього разу. Я їду з вами!

У кімнаті запала тиша. Краєчком ока я помітив, як Амаринда опустила голову та потупила очі. Я миттю пошкодував про свої слова. Мої заручини з нею теж були обов'язком.

Тобаяс прокашлявся, привертаючи нашу увагу, й заговорив:

— Мотт має рацію. Яроне, ви повинні послати по Родена, щоби він повернувся. Нехай він вирушить у Лібет.

На згадці про Родена всі знову замовкли. Відколи ми з ним посварилися, я відмовлявся говорити про Родена з кимось іншим. І сьогодні теж не збирався.

— Роден не братиме участі у порятунку Імоджен, — коротко відрубав я.

Розмова мала б бути вичерпана, але Тобаяс наполягав далі:

— Навіть якщо ви посварилися, він досі капітан картійського війська. Якщо на нас суне війна, то ви мусите повернути його.

На щастя, Мотт заступився за мене, мовивши:

— Якби Роден був готовий до цієї посади, він би не пішов геть. Облишмо цю розмову.

Я глибоко вдихнув і продовжив:

— Наступне питання в тому, як захистити принцесу. Вони схопили Імоджен, бо та була легкою здобиччю. Ми не можемо ризикувати життям Амаринди.

Дівчина широко розплющила очі, ніби досі не усвідомлювала, що їй теж загрожувала небезпека. Вона глянула на Тобаяса, який похмуро всміхнувся, і тоді знову перевела очі на мене.

— Я хочу відвести бойові дії геть від Дрилліяда, — сказав я. — Та якщо вони знають, що ви тут, то найперше намагатимуться захопити замок. Ми повинні знайти для вас безпечніше місце.

— Вона могла б поїхати у Фартенвуд, — запропонував Тобаяс. — Ми б могли заховати її у таємних коридорах, якщо буде потреба.

— Я б воліла поїхати додому в Бімар, до моєї сім'ї, — відповіла Амаринда. — Хтось повинен привести їхні війська до кордону з Геліном. До мене вони точно дослухаються.

— Але неможливо потрапити до Бімару, не перетнувши водночас територію Геліна чи Авенії, — заперечив я. Жоден із цих маршрутів не гарантував безпеки.

Вона й бровою не повела.

— Я повинна поїхати. Найшвидшим буде шлях крізь Авенію, там я б могла зійти на корабель в Іселі. Може, мені вдасться безпечно прослизнути у супроводі солдатів.

Я всміхнувся їй. І мусив визнати, що вона була сміливішою, ніж я гадав. Амаринда мала рацію — Бімар без вагань виконає її наказ.

— Будь-який супровід, що здатен захистити вас, точно приверне увагу, — застеріг її Кервін. — А щойно ви опинитеся в Авенії, то ще більше виділитиметеся.

— Погоджуюсь, — Мотт схилився вперед і склав руки. — На жаль, моя леді, вам безпечніше буде у супроводі когось непомітного.

— І це буду я, — озвався Тобаяс так просто, ніби нарешті змирився із тим, про що всі давно знали: йому ніколи не стати воїном. Тоді додав:

— Ніхто не повірить, що принцесу супроводжую та захищаю лише я. Яроне, ми можемо скористатися втеч-екіпажем.

Якось пізно ввечері, коли ми обидва були надто втомлені, щоб мислити ясно, ми з Тобаясом розговорилися. Ця ідея з'явилася через жарт про те, як одного дня я можу прослизнути назад в Авенію й поніжитися на пляжі. До того ж задум був просто сміховинний.

— Що таке втеч-екіпаж? — запитала Амаринда.

— Він має вигляд церковного воза, яким привозять передачі для хворих та бідних, — пояснив Тобаяс. — Спершу здається, що він навантажений лише їжею та речами, але в ньому є таємний відсік, де можна сховатися за потреби.

Я похитав головою:

— Це був жарт, а не справжній план для втечі. Він не гарантує безпеку.

— Є вищі пріоритети, ніж безпека, — мовила Амаринда.

— Не для вас, — суворо сказав я.

— А коли це ваша безпека була пріоритетом у захисті Картії? — закинула вона. — Невже я годжуся лише для того, щоби красуватися поруч із вами? Ми повинні передати звістку до Бімару, і я — найкраща кандидатура для цього завдання.

— Ви з Тобаясом? Самі в Авенії?

Це була якась цілковита нісенітниця.

— Втеч-екіпаж не просто жарт, — озвався Тобаяс. — Я спроектував його і побудував.

Я повернувся до хлопця й поцікавився:

— Коли це ти встиг?

— Поки ваша нога загоювалася. Я хотів довести, що цей задум можливий, — Тобаяс подався вперед і продовжив: — Хто б не подивився на цей віз, нізащо не здогадається, що там є прихована підлога. Принцеса буде в безпеці. Вона буде в безпеці зі мною.

Усе моє єство було проти їхньої ідеї. Та врешті-решт я знав, що у нас небагато варіантів, і жоден із них не вселяв великої надії. Якщо Авенії вдалося полонити Імоджен, яка вже не повинна була б мати зі мною зв'язку, то я навіть уявляти не хотів, на що вони готові піти, щоби дістатися до нашої майбутньої королеви. Якщо вона зможе повернутися додому в Бімар, то буде в безпеці там, чим би не завершилася ця війна.

Я неохоче дав їм дозвіл і сказав:

— Підготуєте втеч-екіпаж уранці. І я хочу, щоби ви взяли із собою Фінка.

Фінк був хлопчиком з Авенії, який повернувся зі мною від піратів. Він закидував мене запитаннями, його уваги вистачало лише на кілька хвилин, а ще, здавалося, він намагався переповісти всі свої думки за раз, аж йому бракувало повітря. Хай там як, він став для мене родиною, тож я хотів переконатися, що він теж буде в безпеці.

Тобаяс погодився, хоч і з явною неохотою. Тоді я повернувся до свого місця і звернувся до решти:

— Ми повинні влаштувати все якомога швидше. Наше військо сильне, але їхнє нам не поступається. Що не день війни ворог усе глибше вгризається в наші землі й тероризує дедалі більше людей. Ми не зможемо вистояти перед нападом трьох країн. Я хочу, щоби ця війна тривала кілька тижнів, а не затягнулася на місяці.

Усі закивали на знак згоди, однак вони, як і я, гадки не мали, як нам цього досягти. Я знав лише, що ми повинні знайти якийсь спосіб.

— Яким буде моє завдання? — запитав Гарлоу. Він озвався вперше за всю нараду.

Я повернувся до нього і глибоко вдихнув, перш ніж відповісти:

— Ваше завдання буде, мабуть, найважчим з усіх. Потрібно сповістити все королівство, особливо тих людей, які живуть за межами міст, і закликати всіх охочих до Дрилліяда. Тут ми запропонуємо їм безпечний прихисток у мурах міста. В обмін на це всі боєздатні чоловіки повинні бути готовими боротися й захищати столицю. Ті, хто не здатен битися, допомагатимуть якимось інакше.

Гарлоу схилив голову і тоді сказав:

— Регенти запропонували звільнити тих в'язнів, які готові битися на боці Картії.

— Як щодо Коннера?

Навіть якби від нього залежала доля Картії, я б не наважився дати йому ножа. Бевін Коннер до кінця своїх днів запевнятиме, який він патріот, та я нізащо не повірю, що він не використає того ножа проти своїх же земляків і водночас не вигадася якогось виправдання в ім'я патріотизму.

— Звісно, його ми не випускатимемо. Тим паче зараз, — Гарлоу прокашлявся так, ніби його бентежило те, що він збирався сказати. —

Ми недавно дізналися, що він пересилав інформацію за кордон, але невідомо кому.

Я примружився.

— Яку ще інформацію?

— Ми перехопили повідомлення, в якому детально описувалася ваша сварка з капітаном Роденом. Ми вважаємо, що він надсилав такі звістки й раніше.

— Нехай, — мовив я. — Пустити цю звістку й простежити за нею. Я хочу знати, кому Коннер їх надсилає.

— Як накажете, — кивнув Гарлоу. — Мій королю, Дриллід виступить до вашого повернення.

На це я лише потупив очі. А коли знову підвів голову, Амаринда свердлила мене поглядом і стривожено супила брови. Вона розтулила рота, щоб заговорити, але Кервін озвався першим.

— Ваша величносте, я не намагатимусь змусити вас передумати щодо цього ризику, — втомлено сказав він. — Я знаю, що це ніколи не діє. Та якщо ви збираєтеся дотримуватися свого плану, ми повинні дещо обговорити. Ми зробимо все, що в наших силах, щоб вас захистити, але...

— Це пастка, я знаю.

Кервін подався вперед.

— Після смерті вашої родини у Картії ледь не спалахнула громадянська війна. Ви не можете вирушити, не вибравши спочатку спадкоємця.

Я кивнув на принцесу і сказав:

— Логічно, що спадкоємицею стане Амаринда.

Але вона похитала головою:

— Ні. Адже наступник повинен походити з Картії.

— Це дурня якась. Може, ви тут не народилися, але ви належите до картійського народу так само, як і я.

— Я тут лише для того, щоби скріпити угоду між нашими країнами, але не більше, — тихо відповіла вона. — Ваш народ прийме мене як дружину свого короля, а не як єдину правительку.

— Хоч ви двоє ще молоді, є інший вихід, — Кервін обережно добирав слова, щоби не надто тиснути. — Якщо ви одружитесь, то Амаринда зможе офіційно залишатися на престолі в ролі королеви,

якщо із королем щось трапиться. Тоді ніхто не ставитиме під сумнів її титул наступниці.

Ми з Амариндою презирнулися. Нас обох збентежила ця ідея, про яку ми навіть не думали. Жоден із нас не був готовий відповісти. Існували й інші королівські особи, які одружувалися за таких самих безнадійних обставин, і вони були навіть молодшими за нас. Але це все так несподівано. Я знав, що мусив щось сказати не зволікаючи. Але слова ніби застрягли в горлі.

Я так довго вагався, що Амаринда озвалася першою:

— Це зайве, адже Ярон повернеться.

— А може, не повернуся, — заперечив я, адже наївно було б відкидати таку імовірність. Картії так чи так потрібен правитель. Тож я сказав Амаринді: — Ми повинні побратися. Сьогодні ж. Тоді ви зможете зберегти право на наступництво.

• ТРИ •

Коли я неохоче пристав на пропозицію Кервіна, всі звернули очі на Амаринду. Вона вражено втупилася в мене і врешті тихо сказала:

— Ми з королем маємо поговорити наодинці.

Шанобливо вклонившись, усі вийшли з кімнати. Я взяв Амаринду за руку, але так і дивився на її долоню, не наважуючись зустрітися очима з дівчиною. Між нами все було так невимушено, відколи я повернувся від піратів. Та враз на обрії замайорів шлюб, і вернулася колишня ніяковість.

— Я знаю, що ви хочете не цього і не так, — озвався я. — Та якщо ми не поберемося, ви будете змушені піти під вінець із тим, кого я оберу спадкоємцем престолу. Так уже сталося одного разу, несправедливо буде повторювати.

— Але ви повернетесь.

Я стенив плечима, так і не підвівши очей. Її голос затремтів:

— Яроне, ви думаєте, що загинете у цій війні?

Я провів великим пальцем по її долоні. Уже не вперше я подивувався з того, як її шкіра може бути такою ніжною. Тоді сказав:

— Над нами нависла жахлива загроза. Я радше битимуся до смерті, аніж здамся. І я не бачу способу перемогти.

— Але ви його знайдете. Як і завжди.

— Може, Картія і вистоїть у цій війні. Та я живу не таким життям, що дозволило б мені побачити старість... — Вона стиснула мою руку, і я додав: — Я знаю, що між нами немає почуттів, потрібних для одруження. Та ми повинні закріпити ваш титул офіційно. — Тоді я не стримався й широко всміхнувся. — А якщо я не повернуся, вам буде більше місця на троні.

Та її це не розсмішило.

— Припиніть! Я не збираюся жартувати про вашу смерть! — вона глибоко вдихнула і продовжила: — Якими б не були наші почуття, ви важливий для мене, як і для всієї Картії.

Я був удячний за ці слова, хоча вони чітко виказували її почуття. Вона дуже делікатно сказала, що, хоч ми і друзі, вона мене не кохає.

Тоді принцеса поклала іншу долоню на мою руку:

— Розкажіть мені про Родена. Я знаю, що ви сварилися не навсправжки.

Я вигнув брову, потішений її словами.

— Як ви дізналися?

— Ви сердитеся на нього лише прилюдно. Припускаю, що Мотт знає повну версію історії.

— Таки знає. Я б вам розповів, але тоді ви були б змушені брехати регентам, а я про таке просити не міг.

— Чому ви інсценували ту сварку?

— Хтось розкаже про неї Варганові. Може, саме з ним Коннер і листується. Якщо я не можу прикидатися сильнішим, ніж є насправді, тоді вдаватиму протилежне.

Здавалося, її розчарував такий задум. Але ця стратегія колись уже спрацювала. Ба більше, зараз уже нічого не зміниш, і час на обмірковування цього плану давно збіг.

— То де тоді Роден? — запитала вона.

Я зітхнув, радий нарешті розповісти їй. Та щойно я розкрив рота, як іще раз усвідомив, наскільки неможливе завдання я йому доручив.

— Він вирушив на північ до кордону з Геліном, — мовив я. — З ним є сорок наших найкращих солдатів. Вони повинні розбити гарнізон Геліна й зупинити їхню армію на кордоні.

— Але вони не впораються! Облиште цей кордон і покличте Родена назад. Вони з Моттом можуть урятувати Імоджен.

Я насупився:

— А чому не я? Чому моє життя цінніше за їхні?

— Ваші життя мають однакову цінність, Яроне. Та цінність ваших ролей — різна, — мовила Амаринда, міцніше стиснувши мою руку. — Я щиро люблю Імоджен, вона мені як сестра. Ви знаєте це. Але якщо ви навіть наблизитеся до того табору, то просто потрапите в руки ворогу і ми програємо цю війну ще до того, як вона розпочнеться. Вам не можна їхати туди.

Вона пронизувала мене поглядом, аж поки я не відвернувся. І Амаринда, і Мотт мали рацію. Попри мої заперечення, я це усвідомлював. Від думки, що не зможу особисто переконатися в

безпеці Імоджен, всередині розверзалася яма. Та впродовж останніх кількох тижнів я намагався прислухатися до порад інших. Для мене це було щось нове, як і розуміння того, що в моєму житті з'явилися люди, котрим я міг довіритися повністю. А мій звичний спосіб діяти на власний розсуд уже кілька разів виліз мені боком, і я не збирався повторювати власні помилки. Тож я поглянув Амаринді у вічі й кивнув. Я не поїду рятувати Імоджен.

Амаринда подякувала мені й усміхнулася.

— Попереду війна, Яроне. І ми всі знаємо, який ризик нас чекає. Та ми маємо вірити, що все закінчиться добре. Наші плани про шлюб не зміняться.

Я б хотів поділяти її оптимізм, та з усіх боків на мене тиснуло усвідомлення того, що чекало попереду.

— Ні, вони зміняться, — сказав я не відводячи очей від її стурбованого погляду. — Я звільняю вас від цього обов'язку, Амариндо. Ми з вами зможемо побратися, та лише якщо це буде ваш вибір. Не через якусь домовленість між нашими країнами чи через повинність, яку вам приписали від народження. Лише через кохання. Однак Кервін таки мав рацію. На цій війні щось може статися... зі мною.

— Тоді ви повинні обрати наступного короля, — Амаринда намагалася приховати напругу, що бриніла в її голосі, та їй не вдавалося. — Я заручена із ним зараз, а хто я для Картії?

Я лагідно всміхнувся.

— Ви принцеса цих земель, і саме ви відповідатимете за вибір наступного правителя Картії. Можете обрати наступницею саму себе й правити самотужки з моїм офіційним благословенням.

— Народ не підтримає такого рішення.

— Зате його підтримає Гарлоу, якщо таким буде мій наказ. А за ним — усі інші регенти. До того ж народ обожнює вас, моя леді, — я щиро захоплювався нею і навіть пирснув, коли подумки порівняв нас обох та усвідомив усі свої вади. — Насмілюся сказати, що вони зітхнуть із полегшенням, коли ви очолите країну.

Вона мовчки зважувала мої слова, а тоді спитала:

— А якщо я забажаю вийти заміж?

— Я лише попрошу, щоби ви вибрали чоловіка з Картії, — мовив я, провівши великим пальцем по її долоні. — Того, хто стане для вас підходящим супутником.

— А якщо я не захочу корони? — запитала вона.

— Тоді передасте її гідному спадкоємцю й назавжди покинете престол.

Здавалося, у неї гора звалилася з плечей. Вона випросталася й кивнула. Між нами залягла мовчанка, і якби я мав хоч дрібку відваги, я б скріпив нашу домовленість поцілунком. Але я цього не зробив. Я був певен, вона це теж зауважила.

Врешті ми підвелися, і я запропонував провести її до покоїв. Однак за дверима нас чекав Мотт. Він зловісно насупився і схрестив руки на грудях, від чого здавався ще кремезнішим. Я зрозумів, що не проскочу повз нього. Тобаяс теж затримався поряд із ним, тому я попросив хлопця провести принцесу до її покоїв.

Вони ще не встигли піти, а я вже бачив, що Мотт готовий виляти мене на всі заставки. І мені стало страшно, бо здалося, ніби учитель Грейвз, мій батько та священники з церкви об'єднали свої сили, щоби остаточно довести, наскільки я завжди помилявся.

— Нам треба поговорити, — сказав він.

Я звів очі догори:

— Тільки не перетворюймо цю розмову на сварку.

— Я й не збирався, а от ви готові сваритися навіть через дрібниці.

Що ж, тут він мав рацію. Я знизав плечима й дозволив йому пройти за мною у тронну залу. Щойно за нами зачинилися двері, я розвернувся і почав переповідати йому нашу домовленість з Амариндою.

Та він швидко обірвав мене на півслові. Розкривши свою широку долоню, Мотт показав зіжмаканий папірець усередині. На відгорнутому кутику я з полегшенням упізнав нерівний почерк Родена.

Отже, він принаймні живий. Або був живий, коли написав цю записку.

— Коли ви її отримали? — спитав я.

— Менш ніж десять хвилин тому. Гонець Родена сказав, що він ледве вирвався з Геліна живим, щоби доставити це послання.

— Ви вже прочитали?

— Так, — судячи з виразу його обличчя, новини були невтішні. — Люди Родена успішно пробралися у Гелін та вступили в бій із їхньою армією біля гарнізону на нашому спільному кордоні. Тоді Роден із воїнами розставили пастки, які здебільшого зупинили першу хвилю

наступу з боку ґелінських солдатів, — тут Мотт насупився іще дужче. — Він написав, що вони чекають другої хвили. Решта солдатів уже на підході.

Отже, друга хвиля може складатися із сотень чи навіть тисяч воїнів.

— Він сказав, скільки наших солдатів лишилося?

— Вісімнадцять.

Вісімнадцять із сорока. Серце кров'ю обливалося від розуміння цієї втрати. І навіть попри те, що решта воїнів були одними з найкращих у Картії, сили ворога страшенно переважували. Цілком імовірно, що до цього часу вони вже могли загинути.

Мотт передав мені записку.

— Він просить вас привезти підкріплення. І вважає, що це єдиний шлях до успіху.

Я пробігся очима по записці. Роден не мав освіти, тож його кривий почерк був поцяткований помилками. Та цього разу я був удачливий за них. Це був доказ, що звістку передав особисто він.

— Капітан просить мене *вислати* підкріплення, а не привезти особисто. Ви б воліли, щоби я пішов у бій проти тисяч ґелінських солдатів, але не в табір, де тримають у полоні Імоджен?

— Ні, я б волів, щоби ви сховалися у шафі, поки це все не скінчиться. Та я з досвіду знаю, що ми вас там не втримаємо навіть найміцнішими замками, — Мотт дозволив собі трішки поглумитися, але, повагавшись, знову посерйознішав. — У них є лише одна причина утримувати Імоджен — вони знають, що ви поїдете її рятувати. Яроне, яким би не був їхній задум, він точно жахливий. Тож якщо доведеться вибирати, тоді так, я б радше волів, аби ви вирушили до кордону з Ґеліном.

На щастя, я вже ухвалив рішення, інакше мені б довелося сперечатися, навіть просто з принципу.

— Гаразд, Мотте. Цього разу ви перемогли, але не звикайте, — лише й відказав я. Тоді додав, оглушений гупанням власного серця: — Пообіцяйте мені, що Імоджен...

— Я не можу нічого обіцяти. Тільки те, що докладу всіх зусиль, — він нервово облизнув губи. — А ви пообіцяйте мені, що...

— Я теж не можу нічого обіцяти, — мовив я, силувано всміхнувшись. — Але так чи так ми покладемо край цій війні. Це наш

обов'язок.

• ЧОТИРИ •

Наступного ранку полк із двох сотень солдатів покинув Дрилліад і вирушив до північного кордону з Геліном.

Я б хотів відправити більше людей, та нам потрібні були воїни на півдні, щоби стримати наступ армії Менденвалю. Третій особовий склад відправився наглядати за могутніми водами озера Фальстан. Решта залишилася тут, обороняти столицю. Уся сила Картії вже була розділена, а наші ресурси — геть розпорошені. Я проводжав свій полк гордим поглядом, та все ж таки на душі залягли сумніви. Я не вірив, що їм вдасться вижити.

Коли вони зникли, я пішов у внутрішній двір замку, де вже чекали Тобаяс, Амаринда і Фінк. Я збирався поїхати з ними аж до кордону з Авенією, бо хотів переконатися, що бодай туди вони доберуться безпечно. Тоді я планував узяти свого коня, Містика, поїхати звідти у Гелін та сподіватися, що дияволи допоможуть принцесі безпечно дістатися батьківщини.

Втеч-екіпаж навантажували одежею, ковдрами й харчами. Тобаяс кивнув на ящики і сказав:

— Принаймні нам не буде ні холодно, ні голодно.

Я пустотливо всміхнувся:

— Холодно нам не буде, але я б не радив їсти щось звідси. До рецептів додали ще один інгредієнт — аяґал.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ